

În aceeași serie
au apărut:

Fetița Celei de A ȘASEA LUNI

Nina și misterul Notei a Opta

Nina și blestemul Șarpelui cu Pene

Nina și ochiul secret al Atlantidei

Moony Witcher

NINA ȘI NUMĂRUL DE AUR

Volumul al cincilea al seriei
FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

Cuprins

CAP. 1 – „Pulvis Umbrae“	9
CAP. 2 – Trei Lacrimi de Lemn	36
CAP. 3 – Fascinația răului.....	65
CAP. 4 – Adormiții și Poarta Haosului	83
CAP. 5 – Demiurgica și Inima Etereei	103
CAP. 6 – Secretusia și Bazinile cu Ceară	132
CAP. 7 – În Fortăreața Spandau	158
CAP. 8 – Înșelăciunea Castelului de Apă	188
CAP. 9 – Cântecul Inelelor de Foc	214
CAP. 10 – Gâfăit Tulbure și Licoare Salvatoare	239
Dicționar de alchimie	271
Numărul de Aur	281
Klaus Von Dimbergher	284
Gustav Gotheimbauer	286

CAPITOLUL ÎNTÂI

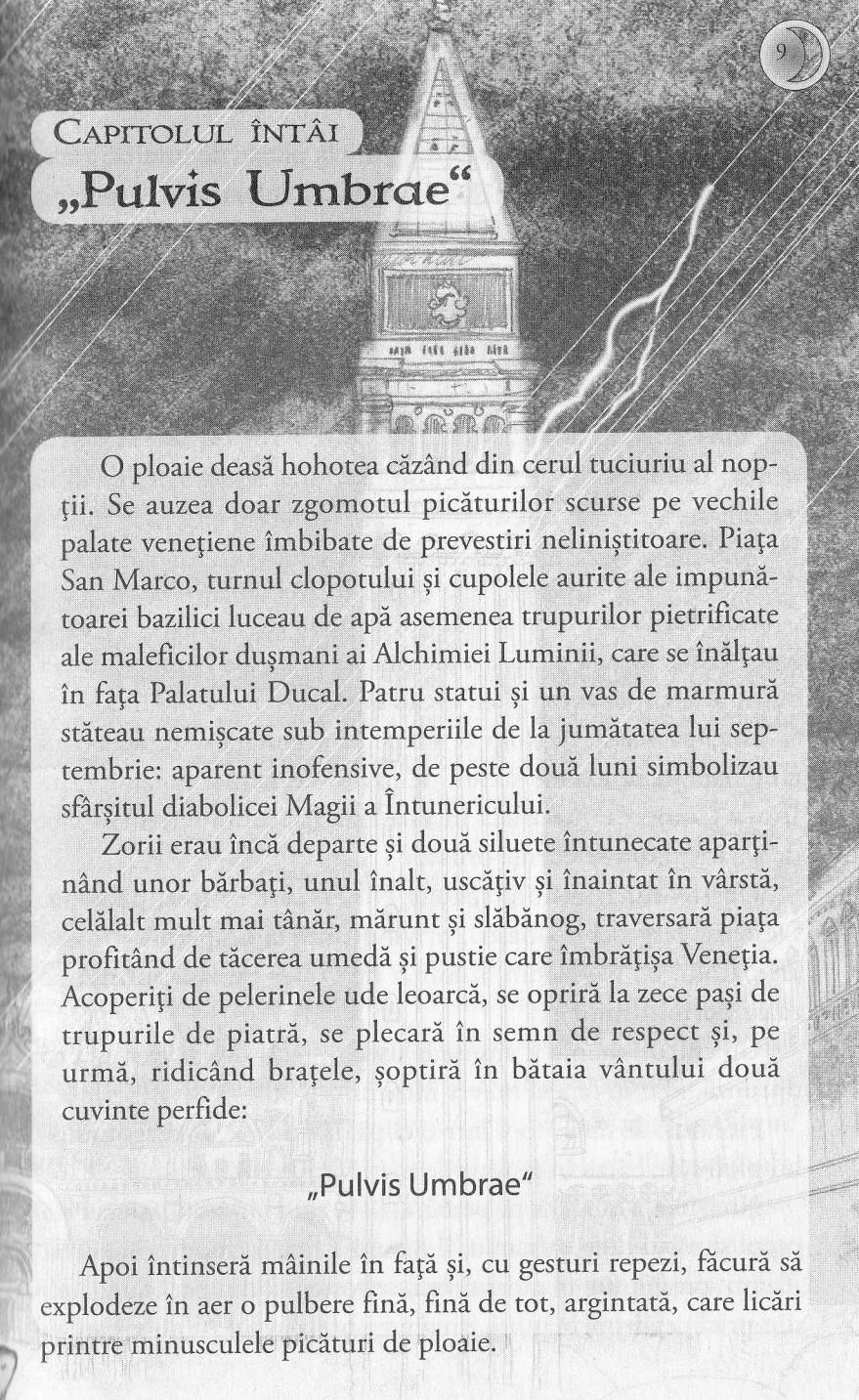
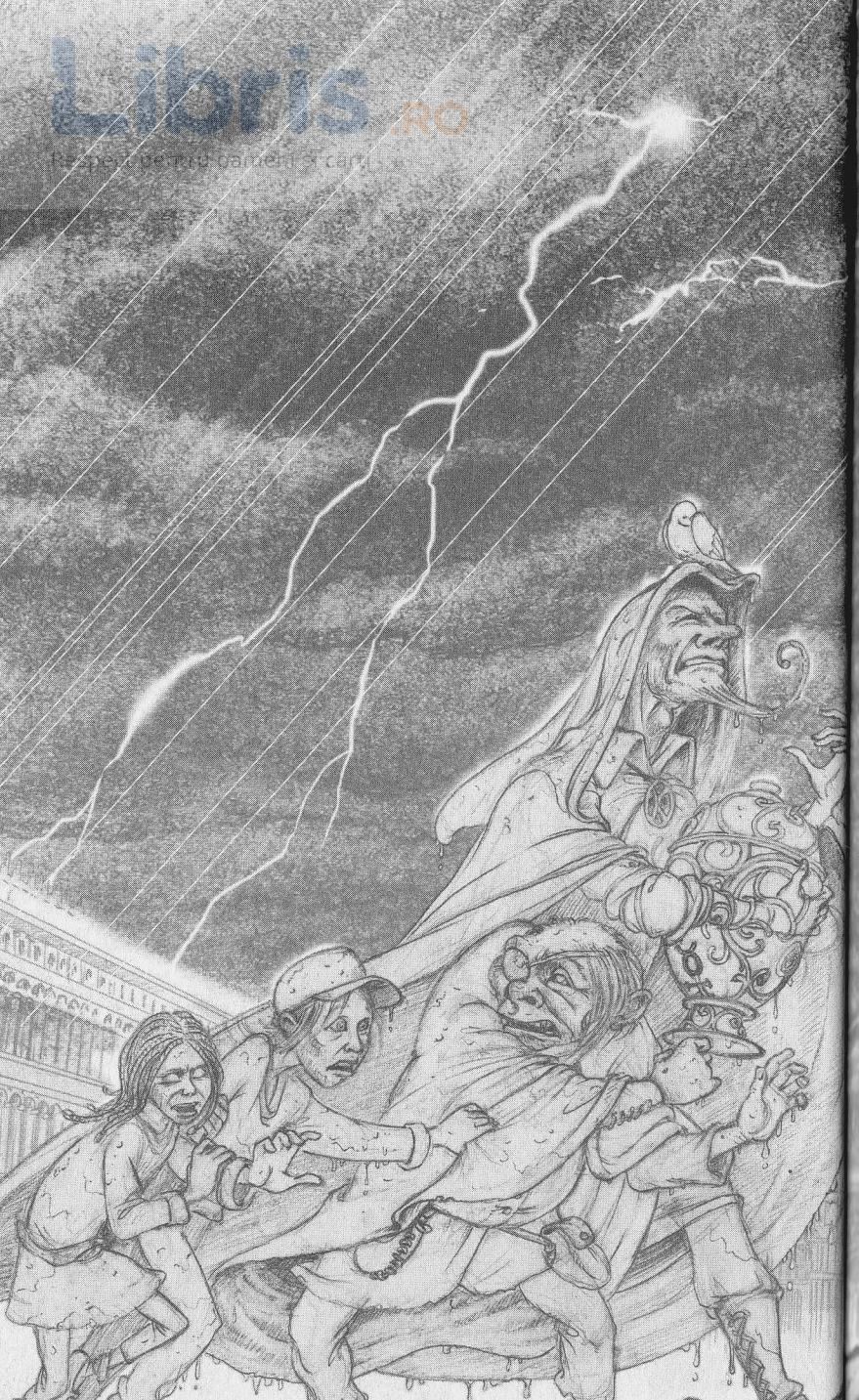
„Pulvis Umbrae”

O ploie deasă hohotea căzând din cerul tuciuriu al nopții. Se auzea doar zgomotul picăturilor scurse pe vechile palate venețiene îmbibate de prevestiri neliniștitoare. Piața San Marco, turnul clopotului și cupolele aurite ale impunătoarei bazilici luceau de apă asemenea trupurilor pietrificate ale maleficilor dușmani ai Alchimiei Luminii, care se înălțau în fața Palatului Ducal. Patru statui și un vas de marmură stăteau nemîșcate sub intemperiile de la jumătatea lui septembrie: aparent inofensive, de peste două luni simbolizau sfârșitul diabolicei Magii a Întunericului.

Zorii erau încă departe și două siluete întunecate aparținând unor bărbați, unul înalt, uscătiv și înaintat în vîrstă, celălalt mult mai Tânăr, mărunt și slabânog, traversară piață profitând de tacerea umedă și pustie care îmbrățișa Veneția. Acoperiți de pelerinele ude leoarcă, se opriră la zece pași de trupurile de piatră, se plecară în semn de respect și, pe urmă, ridicând brațele, șoptiră în bătaia vântului două cuvinte perfide:

„Pulvis Umbrae”

Apoi întinseră mâinile în față și, cu gesturi repezi, făcură să explodeze în aer o pulbere fină, fină de tot, argintată, care licări printre minusculle picături de ploie.

Grăuncioarele magice plutesc până la petele de lumină eminate de felinarele roz care iluminau piața. Pulberea se depuse pe statuile Răului, pătrunzând prin porii pietrei până ajunseră la trupurile reci și atipite într-un somn eteren, asemănător cu moartea.

Extraordinarul fenomen se petrecu în fața ochilor înghețați ai acelei celebre statui care domnea acolo sus, pe coloana de marmură: Leul Înaripat. Felina, mit și simbol al Veneției, protagonistă a altor aventuri alchimice, nu mai avea în ea nici urmă de vlagă.

Magia puternică practicată de cele două personaje misterioase reușise să-și bată joc, în numai câteva clipe, de destinul dictat de Bine.

O nenorocire nebunească era pe cale să se întâmpile.

Gândurile copiilor și libertatea planetei Xorax, Cea de a Șasea Lună, salvată de Tânără alchimistă Nina De Nobili și de cei patru prieteni devotați ai ei, aveau să fie din nou amenințate.

În clipa aceea, în timp ce pulberea argintată se topea odată cu ploaia pe odioasele statui, de partea cealaltă a canalului, pe Insula Giudecca, mai exact în Vila Espasia, somnul fetiței Celei de a Șasea Luni se curmă brusc.

Un tremur îi înfioră spatele Ninei, care se trezi deodată. Deschise larg ochii albaștri, privind întă la draperiile turcoaz ale patului cu baldachin, luminat de veioza rămasă aprinsă pe masa dormitorului ei.

Un chicot satanic îi ajunse la urechi, făcând-o să tremure ca o frunză. Dar în fața ei nu era nimeni!

Hohotul de râs se topit într-o clipă, lăsând loc doar zgomotului ploii care bătea în geamurile marii ferestre bizantine.

Nina înălță capul de pe pernă, apoi se ridică în șezut, își scutură capul și părul lung, castaniu, îi mângâie fetiței chipul somnoros. Platon, preaiubitul ei motan roșu, se rostogoli din pat, ajungând, din pricina zdruncinăturii, dinaintea botului lui Adonis, care se

lăfaia pe covorul moale, persan. Dulăul ridică deranjat pleoapele, căscă scoțând un hămăit ușor și, cu obișnuitul lui aer răbdător, îi aruncă o privire pisică, scăpinându-și urechile.

— Trei! E trei noaptea! exclamă Nina uitându-se la ceasul deșteptător care ticăia pe noptieră alături de sfera de cristal.

Nevenindu-i să credă că se trezise prost dispusă tocmai la ora aceea, puse mâna pe marea carte de istorie a alchimiei pe care o lăsase printre cearșafuri înainte de a adormi. Imediat observă ceva nelinișitor: alunița în formă de stea din palma mâinii ei drepte se decolorase. Nu se făcuse neagră, deci nu era niciun pericol. Dar acea stea roșie, moștenită de la adoratul ei bunic de origine rusă, profesorul Mișa, și semn de apartenență alchimică, era acum de un roz palid.

— Pe toate ciocolatele din lume! Ce se întâmplă? Cum se face că steaua mea și-a schimbat culoarea? Poate că hohotul acela satanic din cauza căruia m-am trezit era al lui...

Nu-și termină gândul, că inimioara începu să îi bată cu putere în piept.

Un nume, unul singur îi veni pe buze, și-l rosti în șoaptă: contele Karkon Ca'D'Oro.

— Cu neputință! Viermele ăla e pietrificat! La fel ca Viscioło, servitorul lui cocoșat și chior. Nu, niciunul dintre ei nu se mai poate întoarce să mânjească lumea cu noroi. Nici măcar cei doi blestemăți copii androizi, Alvise și Barbessa, nu mai sunt în viață, acum sunt statui inofensive. Ca să nu mai vorbim despre acel călugăr perfid, fără umbră și fără chip: Glasul Persuasiunii, care m-a tulburat atât de mult în vise. E închis într-un vas, piertrificat la rândul lui, în Piața San Marco. Am avut doar un coșmar... O fi vina tortului de ciocolată pe care mi l-a pregătit Liuba. Ieri la cină am mâncat nici mai mult, nici mai puțin decât

trei felii! zise ea frecându-și locul în care steaua rămânea la fel, de același roz palid.

Totuși, inima ei continua să bată toba și respirația îi era din ce în ce mai neliniștită. Hohotul acela de râs satanic reprezenta un semnal pe care nu-l putea trece cu vederea. Nina coborî din pat și, ghemuindu-se pe covor alături de Adonis și de Platon, încercă să se calmeze. Se gândi la victoriile câștigate împotriva lui Karkon și la cât de greu găsise cele patru Taine. Trăise nenumărate aventuri împreună cu acel curajos Cesco, care era pentru ea mai mult decât un prieten și pentru care nutrea sentimente sincere.

Zâmbi mânăind blana îfoiată a pisicii, care torcea deja cu burta-n sus. Pe urmă, cu un gest instinctiv, luă Taldom Lux, sceptrul de aur de care nu se despărțea niciodată, cu capul lui Gughi, pasarea magică a Celei de a Șasea Luni. Simți cum forța alchimică îi urcă până la tâmpale. Mângâie ochii roșii ai Goasilului lui Gughi și un noian de gânduri îi năpădi mintea.

Ca într-o fulgerare, revăzu chipurile lui Fiore, Roxy și Dodo. Prietenii adevărați care își riscaseră viața ca să ducă la bun sfârșit greaua cucerire a libertății gândurilor copiilor. Xorax era salvată și datorită lor care, acum, erau alchimiști în toată regula.

Și totuși, fericirea care până în urmă cu numai câteva minute îi însemna visele părea acum să fi dispărut. Deși steaua nu se înnegrea, Nina simțea pericolul iminent: Se punea la cale o uneltire care avea să vină precum o coasă mortală. Tânăra alchimistă fu tentată să alerge în dormitorul părinților, să se lase îmbrățișată, dar rămase ghemuită, strângând Taldomul la pieptul ei. Se uită din nou la mâna: aluniță tot decolorată era.

— Nu mă pot teme de ceva ce nu mai există. Karkon e terminat! repetă ea cu convingere. Însă bănuiala îi rodea sufletul, aşa că se ridică în picioare, luă sfera de cristal care era alături de deșteptător,

o puse în buzunarul pijamalei, apoi, trăgându-și papuceii albăstrii, ieși din cameră lăsând câinele și pisica adormiți.

Merse în vârful picioarelor. Firește, nu voia să-și trezească părinții și nici pe Liuba, zisă Bezea datorită formelor ei împlinite. Buna doică rusoaică sforăia, de fapt, fericită la etajul de jos.

— Dulce Bezea, nu tortul tău mi-a adus coșmarurile. Și am să descopăr adevărul, murmură ea coborând scara mare, în spirală, din marmură cobalt, care ducea în luxosul atriu al Vilei Espasia. Lampadarul maiestuos era, fără doar și poate, stins și intrarea amplă rămăsese luminată doar de un sfeșnic de argint, care licărea pe o piesă de mobilier veche, din India.

La trecerea ei, lumânările pâlpâiră ca într-un dans și umbra ei se profilă unduitoare pe ușa întredeschisă a Salonului Dogelui. Împingând-o ușor, Nina intră înăuntru și aprinse lampa verde de pe birou. Se uită în jur, respirând miroslul vechi al cărților care umpleau pereții până la fresca pictată pe tavan. Hotărâtă, se îndrepta spre intrarea laboratorului de alchimie, introduse sfera de cristal în micul locaș de deasupra ușii și intră fără șovâială.

Mireasma de mirodenii a substanțelor alchimice o primi ca într-o îmbrățișare, în timp ce focul din șemineu trosnea vesel și în căldarea cea mare fierbea, ca întotdeauna, praful de safir și aur. Orologiul cu patru cadrane arăta ora 3, 15 minute și 8 secunde a zilei de 16 septembrie.

Nina luă un castronă plin ochi cu Crocoto Particularis, un amestec special de pene de papagal și var, și îl puse alături de Piramida Dragonului:

— Trebuie neapărat să-mi amintesc să-i spun lui Cesco să-l ia, de-acum Crocoto Particularis e gata și îi va fi de folos să restaureze cărămizile zgâriate de la Palatul Că'D'Oro, zise ea nerăbdătoare.

Pe urmă privi de jur împrejur – abia aştepta să consulte *Systema Magicum Universi*, marea carte magică aşezată pe latura lungă a mesei de experimente.

Cu o strângere de inimă, ridică greaua copertă aurită și puse mâna cu steluță pe foaia lichidă:

– Carte, am avut un coșmar și steaua mea s-a făcut roz. Simt un pericol, dar nu înțeleg ce se întâmplă. Mă ajută?

Systema Magicum Universi răspunse scârțâind, cuvintele apărură luminoase și plutitoare pe pagina de apă alchimică.

*Mare-i îngrijorarea,
nu ușoară va fi rezolvarea.
Cu calm să acționezi ar trebui,
ca să poți interveni.
Ajutor îți voi oferi,
dar despre viitor nu voi vorbi.
Roz steaua deveni
din cauza unei încă nedezvaluite negre magii.
Cele patru Taine funcționează perfect toate,
însă Răul a venit iar pe neașteptate.*

Cartea se închise, eliberând un norișor alburiu.

Nina rămase nemîșcată. Simți cum îi îngheată sângele în vene.

– Așadar, e adevărat! S-a întors Răul! Oare cum de s-a întâmplat asta? Cine poate amenința Alchimia Luminii când Karkon e pietrificat de mai bine de două luni? pufni ea, întorcându-se spre rafturile înțesate de creuzete și de alambicuri.

Luă iar în mâna Carnetul Negru al bunicului, să se uite la însemnările și la formulele pe care, de fapt, le știa pe dinafără. Deși *Systema Magicum Universi* îi spusese că Tainele erau intacte, îi veni să plângă numai la gândul că Atanor (focul etern), Hauă

(aerul), Humus (pământul) și Shandà (apa) fuseseră din nou furate de vreun blestemat de Alchimist al Întunericului, răsărit de cine știe unde.

– Nu... nici nu-mi pot imagina că rândunelele nu mai aduc pe Xorax gândurile copiilor de pe Pământ! Ar fi o tragedie! O adevărată apocalipsă! zise ea strângând din dinți.

Trosnetul focului îi atrase atenția, flăcările din cămin crescând dintr-o dată și, din căldarea cea mare, sări o scrisoare incandescentă. Foaia, înnegrită și încadrată de scânteie, rămase câteva momente suspendată în fața fetiței.

Câteva rânduri scrise cu roșu se aliniară pe foaia arzândă:

Xorax - Mirabilis Fantasio
Sala Albastră a Marilor Dezbateri

Maia Ninocika,

Îți scriu urgent ca să îți dau de știere că distinsul Filo Morgante și înțeleapta Jolia vor sosi astă seara la Vila Espasia.

Primeste-i cu onoruri.

Curând vei afla motivul prezentei lor.

Nu-ți pot spune nimic altceva.

Un consiliu important se desfășoară în Sala Marilor Dezbateri și reuniunea va dura mult.

O alarmă teribilă ne îngrijorează pe Eterea și pe noi toți.

Nu-ți fie teamă de nimic. Te iubesc și, orice s-ar întâmpla, eu voi fi mereu alături de tine.

1004104 Ⓛ © n I D U ţ n I ţ

Foaia dispără într-o flacără violet.

Era prima oară când profesorul Mihail Mesinski expedia o scrisoare în felul acela și Nina rămase surprinsă. Faptul că aflase că toți magii și alchimiștii Celei de a Șasea Luni erau adunați în Mirabilis Fantasio o tulbură și mai tare.

Se așeză pe scaunel lângă masă și repetă de câteva ori numele scrise de bunicul ei.

— Filo Morgante și Jolia. Am mai auzit de ei, dar nu-mi amintesc cine sunt și ce au făcut! Dar mai ales sunt foarte curioasă să știu de ce vin aici, la mine.

Dusă pe gânduri, se uită iar la steaua care era tot roz.

„Dacă Eterea, Marea Mamă Alchimistă, este îngrijorată, înseamnă că situația e gravă. Foarte gravă!“ se gândi ea mânghind Taldom Lux.

„Mi-e dor de Xorax. Mi-e dor de frumusețea acelei planete atât de încântătoare, de plină de armonie și pace. Mi-e dor de animalele ei magice: Gughi, Săltărețul, Unduiețul, Clingclang și Quaschio. O să mă duc curând acolo. Simt asta. Știu!“ murmură ea deschizând larg ochii, care străluciră ca niște stele ale Universului Alchimic.

O clipă fu tentată să deschidă chepengl și să coboare în ultra-secretul laborator de sub lagună: Acqueo Profundis era un loc magic unde puteai să te simți în siguranță, locul de unde puteai să pleci în zbor spre Cea de a Șasea Lună. Dar nu era momentul potrivit să înfrunți călătoria aceea având în vedere că bunicul, Eterea și toți ceilalți magi erau adunați în Mirabilis Fantasio. Își încreuntă sprâncenele închipuindu-și că, în Acqueo Profundis, Max 10-p1 și Andora dormeau fericiți: habar n-aveau că vor fi curând implicați într-o nouă înfruntare contra Răului. Robotul simpatic, cu urechi în formă de clopot, primit moștenire de la

bunicul Mișa, și androida cheală, clonă a mătușii Andora, s-ar fi înspăimântat de moarte văzând-o sosind în toiul nopții.

Nina ar fi trebuit să îi anunțe ce se întâmpla, dar se decise să-i lase în pace, cel puțin o vreme. Avea încredere oarbă în ei, deși androida Andora fusese, pentru mult timp, o aliată feroce a lui Karkon.

— Sunt sigură, Max mă va ajuta și Andora la fel. Sunt îndrăgostiți lulea, și ea, cu siguranță, nu va putea să se alieze din nou cu dușmanii mei. Nu, nu... nu vreau să mă gândesc că se va întoarce Karkon să comande Răul și să readucă ura care a fost îndepărtată cu atâtă trudă. E imposibil! exclamă ea ridicând vocea.

Furia și teama o agitară atât de tare, încât obrajii i se făcură roșii ca focul. Dădu să se ridice de pe scaunel când, cu coada ochiului, văzu că se mișcă ceva la capătul mesei de experimente.

— Vii în miezul nopții aici și mă trezești făcând balamuc! bombăni Sallia Pitică întinzându-și cele patru piciorușe. Străchinuța, miraculoasă supraviețuitoare a miilor de peripeții ale celei de a Patra Taine, se apropiе de Nina așteptând un răspuns. De altfel, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu cineva fiindcă prietenii ei, obiectele vorbite Vintabru Verde, Quandomio Fluorescent și Tartru Galben, fuseseră distruși în timpul aventurilor trăite în Atlantida.

— Sallia, îmi pare rău că te-am trezit. Dar se întâmplă ceva grav și eu încă nu știu cum să reacționez, răspunse Nina mânghind străchinuța.

— Suntem în pericol? Atunci nu-i timp de pierdut, trebuie să o tulim... s-o luăm la goană... urlă Sallia, deja înspăimântată numai la gândul că trebuie să dea de buclucuri noi.

Nina susțineă uitându-se la pereții laboratorului acoperiți cu desene, cu numere și inscripții pe care le lăsase bunicul Mihail

Mesinski. Reciti, pentru a nu știu câtă oară, cuvintele care îi călăuzeau întotdeauna acțiunile alchimice: „Timpul slujește, dar nu există“.

– Draga mea străchinuță, viața care trece nu se poate opri. Dacă Răul s-a întors, voi da piept cu el. Ba mai mult, îl vom înfrunta toți împreună. Timpul nu contează. Nu există. Există doar acel mereu care se completează cu Binele și cu Răul. Înțelegi? Fetița Celei de a Șasea Luni se uită cu duioșie la Sallia.

– Nu-nțeleg nimic din ce zici. Dar am încredere... știu că niciodată nu ai vrea să mă faci să risc inutil, răspunse străchinuța bălbănuindu-și piciorușele.

Orologiul arăta de-acum ora 4, 55 de minute și 3 secunde.

Nina căscă mai, mai să-și rupă fălcile.

– Cu frica pe care o am, n-am să reușesc să dorm. Mă duc să pregătesc ceva cald. Mă întorc imediat, o salută ea pe străchinuța vorbitoare.

Imediat ce ieși din laborator își dădu seama că la dreapta, pe primul raft al bibliotecii din Salonul Dogelui, o licărire învăluia o carte cu copertă azurie. Se apropie și o luă. Cartea continuă să licăreasă de parcă ar fi fost făcută din lumină. Deschise coperta și văzu că era... goală! Nu existau pagini: părea o cutie fără fund. Doar licărul azuriu pe care îl emana coperta continuă să lumineze ochii mari ai Ninei în timp ce un fir subțirel de fum se ridică spre tavan. Un glas adânc și calm răsună în cameră:

Alină-ți inima. Suntem la capătul drumului. Noi suntem „umbrae“ și îți vom sta alături ca să-ți aducem ajutor și înțelepciune. Știm că ai prieteni curajoși, alchimiști tineri cu suflet curat. Împreună, cu seninul care luminează Binele, îi vom înfrunta pe cei care vor să înlăture armonia și pacea.

Nina rămase cu cartea strălucitoare în mâna și, cu capul sus, încercă să înțeleagă dacă era într-adevăr cineva în cameră ori glasul era doar un efect magic. Era un glas străvechi, care vorbea elegant și pe un ton destul de desuet. Când simți o căldură deosebită pe mâini, Nina privi din nou cartea și observă că se transformă încet: cufundată în fum și într-o lumină azurie, deveni o baghetă de aur, lungă cam de douăzeci de centimetri, având la bază doi ciucuri de argint. Nina, neîncrezătoare, se trezi cu ea în mâna, când o scânteiere de sclipici albastru se împrăștia prin tot Salonul Dogelui, înainte de a-l lăsa iar în penumbră. Lumina de la singura lampă verde de pe birou împezi imaginea foarte înaltelor biblioteci și ochii stupefați ai Fetiței Celei de a Șasea Luni.

– Cine sunt Umbrae? Și obiectul ăsta ce e? se bâlbâi ea răvășită.

Întoarse pe toate fețele bagheta de aur cu ciucuri fără să înțeleagă la ce folosea. Se simțea derutată: în mai puțin de o oră, se întâmplaseră prea multe evenimente misterioase. Tenace, orgolioasă și cu furia care-i măcina sufletul, se hotărî să caute cartea care ar fi putut să îi explice semnificația cuvântului acelaia ciudat, „umbrae“. Poate ar fi dat și de un desen care s-o lămurească la ce folosea acel obiect misterios.

– Ar fi nevoie de Fiore, ea știe întotdeauna să găsească soluția potrivită. Îmi pare că „umbrae“ ăsta e în limba latină... și eu nu o prea știu. Dar bagheta cu ciucuri chiar habar n-am la ce ar putea folosi... murmură confuză.

Privi cu lăcomie miile de volume care umpleau pereții și își aminti că pe raftul al doilea bunicul ținea câteva dicționare. Chiar aşa... uite-l pe cel de latină; răsfoindu-l, în cele din urmă înțelesc: